

Arrest

nr. 228 562 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Malayer, gelegen in de provincie Hamadan, en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U was woonachtig in de hoofdstad Teheran. In de negende maand van 1397 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met november-december 2018) kwam u via Instagram terug in contact met een jeugdvriend A.H. (...). U worstelde op dat ogenblik reeds twee jaar met uw geloof. Jullie spraken een eerste keer af en praten bij over jullie leven. U merkte direct op dat A. (...) als persoon in positieve zin een transformatie had ondergaan. Hij zat vol levenslust en was positief ingesteld. Hij merkte evenwel uw rusteloosheid op en sprak u hierover aan. Jullie begonnen hierna vaker af te spreken en zo evolueerden jullie gesprekken richting religie. Ook een andere jeugdvriend A.K. (...) voegde zich al snel bij jullie. Uiteindelijk vernam u van A. (...) dat hij en A. (...) afstand hadden

genomen van de islam en zich hadden bekeerd tot het christendom (protestantisme). Jullie begonnen samen de bijbel te bestuderen en over het christelijk geloof te praten. Uiteindelijk keerde ook u zich in deze periode af van de islam en bekeerde u zich tot het christendom. U ging evenwel nooit naar een (huis) kerk en u liet zich ook niet dopen. U kreeg hiertoe nooit de gelegenheid. Op 18/2/1398 (8 mei 2019) overleed A. (...) namelijk bij een verkeersongeval. Er zijn evenwel redenen om aan te nemen dat hij omwille van zijn geloofsactiviteiten door de autoriteiten om het leven werd gebracht. Hij was heel actief als predikant en leidde als priester verschillende huiskerken, eerst in Isafahan en later in Teheran en omgeving. In Isfahan was hij hiervoor in het verleden reeds onder toezicht komen te staan van de autoriteiten. Dit vormde de reden waarom hij was uitgeweken naar Teheran. Op het ogenblik van zijn overlijden leidde hij drie huiskerken. Zijn familie en in het bijzonder zijn vader waren niet overtuigd dat het om een ongeval ging. Zo bleek uit onderzoek van zijn vader dat in zijn dossier bij het gerecht allerhande informatie ontbrak. Zo was niet aangegeven wie de andere bestuurder was die hem zagezegd per ongeluk zou hebben aangereden. Toen zijn vader dit dossier voor de derde keer wou heropenen, na eerder twee keer met een seponering te zijn geconfronteerd, kreeg hij thuis bezoek van Ettelaat van Sepah (inlichtingendienst bij korps van revolutiewachters), die hem liet verstaan dit dossier te laten rusten. Dit bezoek vond plaats ongeveer een maand na het overlijden van A. (...). U vernam dit alles via A. (...) die dichter bij de familie van A. (...) stond dan uzelf. Aangezien A. (...) langere tijd door de autoriteiten werd gevolgd en gesurveilleerd en u vaak met hem had opgetrokken, liep u dus ook gevaar. Na het overlijden van A. (...) vertelde A. (...) u dat hij vreesde dat hierdoor ook jullie beiden in de kijker liepen. U vermoedt ook dat tijdens het bezoek van Ettelaat van Sepah aan de woning van de vader van A. (...) uw naam en deze van A. (...) moeten zijn vernoemd. U leidt dit af uit de het feit dat A. (...) u vertelde dat het maar een kwestie van tijd was alvorens ze jullie beiden ook zouden opsporen. Op 26/03/1398 (16 juni 2019), het was die dag de verjaardag van uw echtgenote, viel Ettelaat van Sepah uw woning binnen en voerde een huiszoeking uit. U was op dat ogenblik buitenshuis boodschappen aan het doen. Enkel uw echtgenote was op dat ogenblik thuis. Uw echtgenote belde u op en lichtte u hierover in. U vernam tevens van haar dat bij deze huiszoeking uw laptop met belastend materiaal over uw bekering tot het christendom in beslag werd genomen. U keerde niet meer terug naar huis maar nam hierop de beslissing onder te duiken samen met uw vriend A. (...) die in dezelfde situatie als u verkeerde. Drie dagen na de inval bij u thuis vond er ook een inval plaats bij A. (...). Jullie doken onder in een klein dorpje in de omgeving van Malayer, waar jullie iets langer dan een maand verbleven. Jullie bereidden van hieruit jullie vertrek uit Iran voor. Hierna verliet u in het bezit van een vals Iraans paspoort via de luchthaven van Teheran, Iran. U boekte een vlucht naar Istanboel, Turkije. Tijdens deze reis vernietigde u op het vliegtuig dit vals Iraans paspoort en gebruikte vervolgens een vals Frans paspoort, waarmee u uw reis tot België verder zette. Na aankomst in Istanboel, verbleef u ongeveer 25 dagen in Turkije om uiteindelijk vanuit Dalaman, Turkije, per vliegtuig naar België verder te reizen. Op 14/6/1398 (5 september 2019) kwam u in België aan. Vijf dagen na uw aankomst in België vernam u van uw echtgenote dat Ettelaat van Sepah nog een tweede keer was langsgekomen bij u thuis. Dit zou voor uw echtgenote tevens de aanleiding zijn geweest om jullie woning te verlaten. Sindsdien verblijft zij bij familieleden in Iran.

U vreest bij terugkeer naar Iran gearresteerd te zullen worden omwille van uw bekering en het feit dat u Iran illegaal in het bezit van een vals Iraans paspoort verlaten heeft. Uiteindelijk vreest u de doodstraf voor uw bekering tot het christendom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van de shenasnameh van u en uw echtgenote en een kopie van de Melli-kaart van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten heeft misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Iran gearresteerd te worden omwille van uw illegaal vertrek uit het land met een vals Iraans paspoort en uw bekering tot het christendom. Voor dit laatste vreest u de doodstraf te zullen krijgen.

Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat wie Iran illegaal verlaten heeft en voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, bij terugkeer enkel een geldboete kan verwacht worden. Het betalen van een kleine geldboete voor illegaal vertrek kan bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade. Bovendien, zoals blijkt hieronder, heeft u uw illegaal vertrek uit Iran niet aannemelijk kunnen maken.

Er dient immers te worden opmerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo verklaarde u met een (ver)vals(t) Iraans paspoort vanuit Teheran met het vliegtuig richting Istanboel, Turkije, te zijn vertrokken. Tijdens deze vlucht zou u dit Iraanse paspoort evenwel verscheurd hebben en in Istanboel uitgestapt zijn met een ander (ver)vals(t) Frans paspoort en onder deze identiteit Turkije binnengekomen zijn (CGVS, p. 6). Gevraagd wanneer u Iran verlaten had en deze vlucht van Teheran naar Istanboel had genomen, verklaarde u zich dit niet meer te herinneren. U geraakte in dit verband niet verder dan dat dit ongeveer 20 à 25 dagen voor uw aankomst in België moet zijn geweest (CGVS, p. 5 en 6). U wijt uw gebrekkige kennis over uw vertrekdatum aan de stress waar u de laatste tijd aan bent blootgesteld. Hierdoor bent u verstrooid (CGVS, p. 6). Hieraangaand dient nog te worden opgemerkt dat u ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen exacte vertrekdatum uit Iran kon geven. Verwacht mag evenwel worden dat uw vertrekdatum uit Iran nog vers in uw geheugen ligt. U legde ook geen enkel medisch attest neer waaruit eventuele stress gerelateerde geheugen- of concentratiestoornissen zouden blijken. Het niet duidelijk kunnen meegeven wanneer u Iran verlaten hebt doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u buiten de naam in dit frauduleus Iraans paspoort, geen notie bleek te hebben van de andere identiteitsgegevens (geboortedatum en –plaats) van de valse identiteit waaronder u reisde (CGVS, p. 6). U lette hier niet op en gaf tevens aan dat u onvoldoende de tijd had om ook deze gegevens in het paspoort van buiten te leren, aangezien u dit paspoort pas op het allerlaatste moment op de luchthaven van Teheran net voor u de controle doorging. U werd over deze identiteitsgegevens ook niet op voorhand ingelicht door de smokkelaar die uw reis van Teheran naar Istanboel regelde (CGVS, p. 6). Gelet op de kans die u liep om bij een controle op de luchthaven van Teheran in het kader van uw vertrek ondervraagd te worden over uw identiteit en reisdoel – het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis – mag verwacht worden dat u alle essentiële informatie over dit paspoort zonder enig probleem zou kunnen meedelen. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat uw reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens één van dergelijke controles door de mand te vallen, te minimaliseren. Het feit dat u blijkens uw verklaringen op het ogenblik van uw vertrek uit Iran actief werd gezocht door de Iraanse autoriteiten vormt in deze slechts een bijkomend argument om zo goed als mogelijk voorbereid te zijn. Dat de smokkelaar die u vergezelde duidelijk mensen kende op de luchthaven in Teheran en wist via welke gate hij u veilig door kon laten gaan, vormt geen voldoende verschoningsgrond voor uw gebrekkige kennis ter zake (CGVS, p. 6). Gezien de vele controles op de luchthaven bij vertrek uit Teheran mag verwacht worden dat u alle risico's op een veilige doorgang zoveel mogelijk zou beperkt hebben.

Dat u niet meer gegevens over het door u gebruikte Iraanse paspoort kan verstrekken, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden illegale reiswijze. Dat u daarenboven, luidens uw verklaringen, dit valse paspoort tijdens uw vlucht van Teheran naar Istanboel zou hebben verscheurd en bij aankomst in Istanboel de paspoortcontrole zou zijn gepasseerd met uw ander vals Frans paspoort, stemt op zich trouwens ook tot nadenken (CGVS, p.6). Door dit alles rijst sterk het vermoeden dat u mogelijks een vertrek met eigen paspoort uit Iran en zelfs een eerder vertrek uit Iran probeert te verhullen. Deze vaststelling ondermijnt tevens in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran, met name dat u er gezocht werd door de autoriteiten omwille van uw geloofsafval en bekering. Indien u immers met uw eigen paspoort bent vertrokken staat dit haaks op uw bewering op het ogenblik van uw vertrek door de Iraanse autoriteiten te zijn gezocht. Door geen enkel document van uw reis van Iran naar Turkije voor te leggen en tevens zeer vaag te blijven over het tijdstip van uw vertrek uit Iran, maakt u trouwens iedere controle van deze reisroute onmogelijk.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde problemen omwille van uw interesse voor en bekering tot het christendom evenmin aannemelijk kon maken.

Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de Iraanse autoriteiten zich voor wat betreft christelijke bekeerlingen of geloofsafvalligen in de eerste plaats richten tot leiders en organisatoren van huiskerken of

congregaties (voorgangers of pastors en kerkleiders), personen met een actieve bekeringsdrang en eventueel ook kerkgangers (indien hun huiskerk in de aandacht loopt). Personen die we zouden kunnen omschrijven als 'gewone' bekeerlingen zouden minder geïsoleerd worden. Het zou de autoriteiten er immers voornamelijk om te doen zijn de verspreiding van het christelijk geloof te stoppen dan wel elke geloofsafvallige en bekeerling te viseren. Het ontbreekt hen ook aan de middelen om dit laatste te bewerkstelligen. Deze door de autoriteiten geïsoleerde personen worden bovendien beschouwd als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Het is dan ook onder deze noemer van 'misdrijven tegen de nationale veiligheid' dat christelijke bekeerlingen meestal worden gearresteerd en vervolgd in Iran. Personen die hun christelijk geloof louter binnen de private sfeer beleven, zouden daarom niet direct geïsoleerd worden. Het uitdragen van het geloof in de vorm van deelname aan bijeenkomsten van huiskerken zou dan wel weer tot problemen kunnen leiden, in het bijzonder wanneer het om grote(re) congregaties gaat die actief nieuwe leden rekruteren. Als dusdanig is het op zich reeds verwonderlijk en bijgevolg weinig aannemelijk dat uzelf omwille van uw bekering onder de aandacht van de autoriteiten zou zijn gekomen. Luidens uw verklaring toonde u op het ogenblik van het overlijden van uw vriend A. (...) immers nog maar een zestal maanden actieve interesse in het christendom en beperkten uw christelijke activiteiten zich tijdens die periode ook tot privégesprekken met uw vrienden A. (...) en A. (...) en hiermee verbonden bijbel(zelf)studie. Op geen enkel ogenblik hield u zich in die periode bezig met het actief bekeren van andere personen of nam u tijdens deze periode deel aan bijeenkomsten van huiskerken. Dat de autoriteiten toch een actieve interesse in u zouden hebben gehad en bovendien wel tot twee keer toe bij u thuis zouden zijn langsgesproken, waarbij tevens belastend christelijk materiaal in beslag zou zijn genomen, stemt dan ook tot nadenken. In de logica van de Iraanse autoriteiten zouden ze vervolgens bovendien kunnen overgegaan zijn tot rechtsvervolging in het kader van 'bedreiging van de nationale veiligheid'. U bleek evenwel niet op hoogte van enige verdere rechtsvervolging in Iran tegen u lopende. Opmerkelijk is ook dat u niet een advocaat te consulteren om een antwoord op deze vraag te krijgen (CGVS, p.14). Uw verklaring in dit verband dat bekeerlingen in Iran niet officieel worden aangeklaagd en berecht, strookt overigens niet met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat christenen wel degelijk officieel aangeklaagd kunnen worden (CGVS, p. 14). Voorts dient hier gewezen te worden op enkele zeer ernstige incoherenties en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal. Zo legde u vooreerst weinig eenduidige verklaringen af over de inval van de autoriteiten bij de familie van A. (...) na diens overlijden. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat wanneer (Ettelaat van) Sepah drie weken na het overlijden van A. (...) bij zijn familie thuis langskwam, ze ook uw naam en deze van u vriend A. (...) vernoemde en jullie in verband brachten met de religieuze activiteiten van A. (...) (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal was u hierover veel minder duidelijk. Over dit bezoek van Ettelaat van Sepah gevraagd, repte u hierover aanvankelijk met geen woord (CGVS, p. 11). U vervolgens expliciet gevraagd of ook u vernoemd werd tijdens dit bezoek, antwoordde u eerst ontwijkend om vervolgens bij herhaling van deze vraag toch bevestigend te antwoorden (CGVS, 11). Hierover vervolgens doorgevraagd, gaf u te kennen dat u afleidend uit de woorden van A. (...) slechts het vermoeden heeft – en dus niet met zekerheid kan stellen - dat uw naam tijdens dit bezoek wel moet zijn vernoemd (CGVS, p. 12). Het afleggen van dergelijke weinig eenduidige verklaringen over toch een belangrijk aspect van uw relaas ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Het al dan niet vernoemen van uw naam duidt immers op een al dan niet actieve interesse van de Iraanse autoriteiten op dat ogenblik voor uw bekering. Bovendien kan bij dit alles de vraag gesteld worden waarom u deze kennis of vermoeden indachtig niet reeds na dit bezoek van Ettelaat van Sepah aan de familie van A. (...) onderdook. Er bestond immers een sterk vermoeden dat zijn dood door de autoriteiten was opgezet en rechtstreeks verband hield met zijn geloofsafval en christelijke activiteiten. Bovendien leefde u in de overtuiging dat bij het bezoek aan A. (...)s woning door Ettelaat van Sepah ook uw naam werd vernoemd en zij derhalve van uw geloofsafval en bekering op de hoogte was (CGVS, p. 12).

Ook wat betreft de inval in uw woning tijdens uw verblijf in Iran strookten uw opeenvolgende verklaringen niet. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u er niet in slaagde deze huiszoeking voor de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk in de tijd te situeren. U situeerde deze toen ongeveer een maand na de inval van de Sepah bij de vader/ ouders van A. (...). Voor het Commissariaat-generaal stelde u echter dat deze inval plaatsvond op de verjaardag van uw echtgenote, met name op 26/3/1398. Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen. Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op het ogenblik van deze inval aan het werken was, terwijl u tijdens uw onderhoud voor het Commissariaat-generaal duidelijk ontkende toen aan het werken te zijn geweest (CGVS, p. 12). U stelde ditmaal op het ogenblik van deze inval boodschappen aan het doen te zijn geweest voor de verjaardag van uw echtgenote (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met beide inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen, gaf u te kennen dat het hier in beide gevallen om een misverstand moet

gaan (CGVS, p. 12 en 13). Deze uitleg is evenwel niet afdoende voor het gegeven dat uw verklaringen hierover op twee punten niet overeenstemmen, temeer uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan u werden voorgelezen in het Farsi en door u ter instemming werden ondertekend. Bovendien werd u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal duidelijk gevraagd hoe dit gesprek voor de dienst Vreemdelingenzaken verliep. U gaf toen aan dat dit goed ging buiten het feit dat u toen de inbeslagname van uw laptop was vergeten aanhalen (CGVS, p. 2). Het afleggen van dergelijke tegenstrijdige verklaringen zet uw algemene geloofwaardigheid uiteraard ook op de helling. Gelet op het belang van deze gebeurtenis voor uw persoon – dit gaf immers aanleiding tot uw vertrek uit Iran – mag verwacht worden dat u deze voor u zeer belangrijke feiten ten allen tijde duidelijk in de tijd kan situeren, temeer daar deze gebeurtenis zich voordeed op de verjaardag van uw echtgenote. Aangaande deze huiszoeking kan overigens nog gewezen worden op een andere belangrijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw echtgenote informeerde of ze toen iets gevonden hadden en zij hierop toen negatief antwoordde. Desalniettemin durfde u hierna niet naar huis terugkeren en dook u onder (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel te kennen voor de Dienst Vreemdelingenzaken vergeten aan te halen hebben dat uw laptop tijdens deze huiszoeking door de autoriteiten in beslag genomen werd (CGVS, p. 2). U voegde eraan toe dat hierop belastend materiaal – in casu mailverkeer met A. (...) over het christelijke geloof – stond (CGVS, p. 13). Rekening houdend met het feit dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat er tijdens deze huiszoeking niks werd gevonden, kan uw uitleg dat het hier om een vergetelheid zou gaan niet weerhouden worden. U heeft hiermee duidelijk getracht uw eerdere verklaringen met nieuwe feiten aan te dikken. Ook dit ondermijnt ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw gesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de tweede inval van Ettelaat van Sepah bij u thuis. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen dat u vijf dagen na uw aankomst in België door uw echtgenote telefonisch op de hoogte werd gesteld over deze twee inval (CGVS, p. 5). Aangezien u verklaarde op 5 september 2019 in België te zijn aangekomen, mag bijgevolg verwacht worden dat u van deze feiten op de hoogte was toen u op 12 september 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord (CGVS, p. 5 en verklaring DVZ, vraag 31). Opmerkelijk is tevens uw gebrekkige kennis over het tijdstip van deze tweede inval. U geraakte niet verder dan dat dit vermoedelijk ergens tijdens uw reis van Iran naar België moet zijn gebeurd. Uw echtgenote zou u over de precieze datum van deze inval niet ingelicht hebben (CGVS, p. 5). Verwacht mag worden dat u ook deze gebeurtenis duidelijk in de tijd kan situeren, temeer u na uw aankomst hier in België herhaaldelijk contact had met uw echtgenote en u hiernaar duidelijk zou kunnen gepolst hebben, hetgeen u, luidens uw verklaringen, evenwel naliet te doen (CGVS, p. 5). Verder is het eveneens merkwaardig dat uw echtgenote tijdens deze invallen in uw woning zelf schijnbaar niet geïnterviewd werd. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat familieleden van geïnterviewde christelijke bekeerlingen niet gespaard worden. Vaak roepen dergelijke feiten immers ook vragen op bij de autoriteiten over hun eigen geloof.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband worden nog verder ondermijnd door andere tekortkomingen. Zo dient te worden opgemerkt dat u het overlijden van A. (...) op geen enkele wijze kon onderbouwen met enig begin van bewijs. Nochtans beweerde u na het overlijden van A. (...) via A. (...) in contact te hebben gestaan met zijn familie die tot drie keer toe een poging zou hebben ondernomen om naar zijn (volgens hen verdachte) overlijden een onderzoek bij de rechtbank te laten instellen. Verwacht mag worden dat hiervan iets op papier staat. Bovendien is het ook opmerkelijk dat over zijn overlijden nergens bericht zou zijn. U gaf immers te kennen dat hij op het ogenblik van overlijden drie huiskerken leidde en reeds een lange voorgeschiedenis had van evangelisatie. Gezien de nauwe contacten tussen het netwerk van huiskerken in Iran en buitenlandse christelijke organisaties en gemeenschappen zou kunnen verwacht worden dat hierover zou bericht zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan de door u omwille van uw bekering beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van deze door u beweerde problemen, kan ook aan uw bekering tot christendom geen geloof gehecht worden. U gaf immers te kennen net door uw hernieuwde vriendschap met de persoon van A. (...), die u over het christelijk geloof sprak zich uiteindelijk tot het christendom bekeerd te hebben. Het ene vloeide immers voort uit het andere. Bovendien beperkten uw daaropvolgende christelijke activiteiten in Iran zich ook tot uw gesprekken met A. (...) en het verder uitdiepen van het geloof via bijbel(zelf)studie. U nam bijvoorbeeld nooit deel aan bijeenkomst van huiskerken. Ofschoon het commissariaat-generaal niet ontkend dat u wel enige beperkte kennis over de bijbel en het christendom bezit, dient te worden opgemerkt dat deze kennis door studie kan zijn

verworven en op zich niets zegt over uw geloofsovertuiging. Luidens uw verklaringen beschikt u immers over een bijbel in het gesloten centrum waar u momenteel verblijft.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te kunnen wijzigen. Uw identiteit staat hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vraagt in het feitenrelaas in onderhavig verzoekschrift om hem te willen horen en zijn procedure te willen voortzetten.

2.2. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

“- schending van artikel 57/6/1, § 1, al 1, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980;

- schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967;

- schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 iuncto artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);"

Verzoeker betoogt:

"Verzoekende partij heeft in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven de Belgische autoriteiten niet willen misleiden.

Zij gebruikte het vals Franse paspoort om te kunnen reizen en heeft bij aankomst in België (ingevolge de keuze van de smokkelaar; zie stuk nr. 3, antwoord op vraag nr. 27 van de Verklaring DVZ van 12 september 2019) asiel aangevraagd. Zij heeft haar ware identiteit onmiddellijk kenbaar gemaakt en spontaan verklaart dat zij een vals Iraans paspoort gebruikte om uit Teheran (Iran) te kunnen vertrekken (zie stuk nr. 3, antwoord op vraag nr. 24 van de Verklaring DVZ van 12 september 2019).

Verzoekende partij had geen eigen paspoort (zie stuk nr. 3, antwoord op vraag nr. 24 van de Verklaring DVZ van 12 september 2019) en kon rekening houdende met het feit dat zij door het Ettelaat werd gezocht geen eigen paspoort meer aanvragen waardoor zij verplicht beroep deed op een smokkelaar en zich naar diens werkwijze diende te schikken. Zo kreeg zij pas het paspoort op de luchthaven in handen waardoor zij geen meer uitgebreide kennis kon opdoen en het risico bij een meer uitgebreide controle erbij moest nemen. Het was dit of thuisblijven en door het Ettelaat worden opgepakt. Dit alles veroorzaakte uitermate stress waardoor verzoekende partij de exacte datum van het vertrek niet meer weet en het ook niet kan nagaan op het vals Iraans paspoort die zij op instructie vernietigde. Verzoekende partij antwoordt wel naar beste vermogen en berekent wanneer hij Teheran verliet (zie gehoorverslag CGVS van 26 september 2019, p. 6/16):

(...)

De smokkelaar was zeer goed georganiseerd en kende de nodige mensen om de vlucht mogelijk te maken (zie gehoorverslag CGVS van 26 september 2019, p. 6/16):

(...)

Uiteraard zal de smokkelaar niet meer informatie dan nodig meedelen om zich in te dekken en buiten schot van de overheden te blijven. De verklaringen van verzoekende partij zijn daarom niet bevreemdend zoals verwerende partij wil doen geloven louter vanuit het standpunt van haar verwachtingen maar wel degelijk aannemelijk. De "verwachtingen" of "twijfel" sluiten de verklaringen van

verzoekende partij niet uit en het motief over de ongeloofwaardigheid van de reisweg sluit de vervolgingsproblematiek zoals verder besproken niet uit.

Verwerende partij geeft zelf aan dat de identiteit en daarmee nationaliteit niet wordt betwist:

(...)

Er ligt kennelijk geen misleiding van de Belgische autoriteiten door verzoekende partij over haar identiteit voor.

Aan de voorwaarden van de rechtsgrond van artikel 57/6/1, § 1, al 1, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 is niet voldaan.

Ook het deelmotief met betrekking tot de reisweg over het via Istanboel met een vals Frans paspoort te kunnen vertrekken kan niet overtuigen omdat verwerende partij hoogst regelmatig met onregelmatige binnenkomsten uit Istanboel of ruimer Turkije wordt geconfronteerd en daarom weet dat het verhaal van verzoekende partij niet bevreemdend of uitzonderlijk is dermate dat het ongeloofwaardig is zoals zij zonder verdere uitleg wil doen geloven.

Om dezelfde redenen kan het motief de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht."

Vervolgens doet verzoeker gelden:

"Het motief dat verzoekende partij bij terugkeer enkel een geldboete voor illegaal vertrek krijgt opgelegd houdt geen rekening met de vrees van verzoekende partij ingevolge haar geloofsverzeking.

Het motief bevestigt wel daarentegen dat verwerende partij impliciet maar zeker aanneemt dat verzoekende partij illegaal uit het land van herkomst vertrok anders kan zij dit niet tegen haar als dragend motief voor de bestreden beslissing inroepen."

Verwerende partij betwist evenmin het bestaan van vervolging van geloofsverzakkers wat trouwens uitvoerig wordt gedocumenteerd in rapporten van onder andere de United States Commission on International Religious Freedom (zie stuk nr. 4, USCIRF Annual Report 2018 - Tier 1: USCIRF-recommended Countries of Particular Concern (CPC) - Iran, 25 April 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b278edb0.html>, pp. 44-45, 47-48 en 50).

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan:

(...)"

Verzoeker geeft een overzicht van de aangevoerde feiten en stelt:

"Verwerende partij documenteert zelf het verhaal van verzoekende partij en kan daarom niet beslissen dat zij niet zou vervolgd worden."

Vervolgens wijst hij erop dat de huiskerken van zijn vriend A. geen erkende kerken waren. Tevens wijst hij op informatie over kerken die wel erkend zijn en een goede band onderhouden met de Iraanse autoriteiten. Voorts voert hij aan:

"De nieuwe huiskerk van jeugdvriend A. (...) waartoe verzoekende partij en jeugdvriend A. (...) behoren is per definitie een bekeringsactiviteit die onder overheidsaandacht staat (CGVS, COI Focus. Iran: de situatie van bekeerlingen tot het christendom, 16 april 2019, p. 5/25, zoals door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd):

(...)

Verwerende partij kan moeilijk bevreemdend noemen wat zijzelf documenteert en daaruit afleiden dat verzoekende partij niet wordt vervolgd minstens het reële risico op ernstige schade ten gevolge van haar betrokkenheid met de nieuwe huiskerk loopt."

"De suggestie dat verzoekende partij ongeloofwaardig is omdat haar echtgenote niet werd geviseerd is evenmin een deugdelijke conclusie. Immers blijkt uit het rapport van het United Kingdom Home Office dat viseren verschillende vormen kan aannemen naast vervolging zoals emotioneel en financieel treffen (zie stuk nr. 5, Country Policy and Information Note. Iran: Christians and Christian Converts, May 2019, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/805075/Iran_-_Christians-Converts_-_CPIN_-_v5.0.pdf, pp. 26/36 zoals verwerende partij aan het administratief dossier toevoegt) alsook een wig drijven in het de relatie (ibidem, p. 27/36) zoals verzoekende partij telkenmale getuigt."

"Evenmin is het redelijk om verzoekende partij te verwijten dat zij geen beroep deed op een advocaat om zich te informeren omdat haar uitleg hierover meer dan aannemelijk is (zie gehoorverslag CGVS van 26 september 2019, p.14/16):

(...)

Door dit verwijt wel te doen toont verwerende partij een gebrek aan inlevingsvermogen in de realiteit van elke dag in Iran."

“Verwerende partij stelt voor zij het interview begint standaard de vraag of verzoekende partij tijdens het eerste interview alles heeft kunnen vertellen omdat zij weet dat het voorkomt dat een asielzoeker een beslissend element in haar verhaal kan vergeten zijn te vertellen. Dit is het geval voor verzoekende partij die bij de eerste gelegenheid onmiddellijk aangaf dat zij tijdens het eerste interview een belangrijk element vergeten was te vertellen (zie gehoorverslag CGVS van 26 september 2019, p. 2/16):

(...)

Het Ettelaat had niets gevonden (zie antwoord op vraag 5 van de Vragenlijst DVZ van 12 september 2019) maar een laptop meegenomen (zie gehoorverslag CGVS van 26 september 2019, p. 2/16) waarop de belastende correspondentie zou worden gevonden (zie gehoorverslag CGVS van 26 september 2019, p. 12-13/16):

(...)”

“De verklaringen die verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken en verwerende partij deed met betrekking tot de bezigheid op het moment van de inval bij haar thuis en het tijdstip ervan zijn geen tegenstrijdigheden maar verduidelijkingen: zij sluiten elkaar als zodanig niet uit.

Verzoekende partij had bij het horen van het verhaal van haar jeugdvriend A. (...) een vermoeden dat zij vroeg of laat in het vizier van het Ettelaat zouden komen hetgeen voor verzoekende partij ongeveer een maand later na het "overlijden" van jeugdvriend A. (...) waarheid werd. Veronderstellen dat verzoekende partij meteen na het overlijden had moeten onderduiken is retrospectieve wijsheid in hoofde van verwerende partij. Ook de vader van jeugdvriend A. (...) die een vermoeden had was pas zeker nadat hij door het Ettelaat bij een poging tot heropening van het overlijdensdossier drie weken na het overlijden (zie antwoord op vraag 5 van de Vragenlijst DVZ van 12 september 2019) het zwijgen werd opgelegd. De vaststelling dat verzoekende partij niet meteen onderdook is daarmee wat een redelijk mens zou doen.”

“Verwerende partij moet niet alleen onderzoeken of verzoekende partij reeds effectief werd vervolgd maar moet ook nagaan of zij bij terugkeer zal worden gevolgd. Verwerende partij kan er immers niet omheen dat verwerende partij wel een gevorderde kennis van het Christendom heeft en dat wie een verhaal uitvindt geen details zoals een vraag-en-antwoordlijst op haar laptop heeft staan kan bedenken. Dergelijke details geven een verhoogd waarheidsgehalte aan de verklaringen van verzoekende partij die niet zomaar kan genegeerd worden wat verwerende partij wel doet.

Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd (HJEU 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z., gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Uit de documentatie die verwerende partij aan het administratief dossier toevoegt blijkt dat het volstaat onder meer om onder de overheidsaandacht te komen om te vergaderen (afspraken en samenkomsten tussen A. (...), A. (...) en verzoekende partij), theologie te studeren (vraag-en-antwoordlijst op de laptop van verzoekende partij), huiskerken bij te wonen etc. (United Kingdom Home Office, Country Policy and Information Note. Iran: Christians and Christian Converts, May 2019, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/805075/Iran_-_Christians-Converts_-_CPIN_-_v5.0.pdf, pp. 24-25/36).

Uit het voorgaande volgt dat de motieven de conclusies van de bestreden beslissing niet toelaten en daarom deze niet kunnen schragen.

Schending van de motiveringsplicht.”

Verzoeker concludeert dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn religie. Voorts stelt hij:

“Door de bestreden beslissing te nemen die aan verzoekende partij de internationale bescherming en dientengevolge verblijfsrecht te weigeren zal verzoekende partij gedwongen moeten terugkeren naar Iran waar zij riskeert blootgesteld te worden aan de doodstraf of aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen door wederrechtelijke arrestaties en gevangenzetting en gedeeld leed met de familie in het bijzonder haar echtgenote in de zin van respectievelijk artikel 48/4, § 2, a en b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zoals gedocumenteerd (United Kingdom Home Office, Country Policy and Information Note. Iran: Christians and Christian Converts, May 2019, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/805075/Iran_-_Christians-Converts_-_CPIN_-_v5.0.pdf, pp. 21-22/36).

Door aan verzoekende partij de subsidiaire bescherming niet te verlenen en daarmee repatriëring niet af te blokken schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, § 2, a en b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

De appreciatiemarge van verwerende partij laat haar redelijkerwijze niet toe tegen haar eigen documentatie te pleiten zoals zij aangetoond wel doet.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen deze niet schragen.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

De verwijzingen naar de documentatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd kunnen de voorgaande tekortkomingen niet tegenspreken of ontkrachten.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht."

Verzoeker geeft vervolgens nog een uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en stelt dat hieraan te dezen niet is voldaan.

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen.

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een uittreksel van zijn verklaringen bij de DVZ (bijlage 3) en algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 4-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord, dient, nog daargelaten dat hij geheel niet preciseert waarom en waarover hij dan wel zou wensen te worden gehoord, te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoeker had gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten doen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest) is een louter algemeen geformuleerde bepaling en luidt als volgt:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

Verzoeker duidt op generlei wijze en er kan evenmin worden ingezien hoe voormelde, algemeen geformuleerde bepaling door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.4. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen voorts inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Nog daargelaten dat de Raad zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Verzoeker betwist te dezen wel dat toepassing gemaakt mocht worden van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden.

Inzake de toepassing van voormeld wetsartikel, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd: *“Het feit dat u de autoriteiten heeft misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.*

(...)

Bovendien, zoals blijkt hieronder, heeft u uw illegaal vertrek uit Iran niet aannemelijk kunnen maken.

Er dient immers te worden opmerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo verklaarde u met een (ver)vals(t) Iraans paspoort vanuit Teheran met het vliegtuig richting Istanboel, Turkije, te zijn vertrokken. Tijdens deze vlucht zou u dit Iraanse paspoort evenwel verscheurd hebben en in Istanboel uitgestapt zijn met een ander (ver)vals(t) Frans paspoort en onder deze identiteit Turkije binnengekomen zijn (CGVS, p. 6). Gevraagd wanneer u Iran verlaten had en deze vlucht van Teheran naar Istanboel had genomen, verklaarde u zich dit niet meer te herinneren. U geraakte in dit verband niet verder dan dat dit ongeveer 20 à 25 dagen voor uw aankomst in België moet zijn geweest (CGVS, p. 5 en 6). U wijt uw gebrekkige kennis over uw vertrekdatum aan de stress waar u de laatste tijd aan bent blootgesteld. Hierdoor bent u verstrooid (CGVS, p. 6). Hieraangaand dient nog te worden opgemerkt dat u ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen exacte vertrekdatum uit Iran kon geven. Verwacht mag evenwel worden dat uw vertrekdatum uit Iran nog vers in uw geheugen ligt. U legde ook geen enkel medisch attest neer waaruit eventuele stress gerelateerde geheugen- of concentratiestoornissen zouden blijken. Het niet duidelijk kunnen meegeven wanneer u Iran verlaten hebt doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u buiten de naam in dit frauduleus Iraans paspoort, geen notie bleek te hebben van de andere identiteitsgegevens (geboortedatum en –plaats) van de valse identiteit waaronder u reisde (CGVS, p. 6). U lette hier niet op en gaf tevens aan dat u onvoldoende de tijd had om ook deze gegevens in het paspoort van buiten te leren, aangezien u dit paspoort pas op het allerlaatste moment op de luchthaven van Teheran net voor u de controle doorging. U werd over deze identiteitsgegevens ook niet op voorhand ingelicht door de smokkelaar die uw reis van Teheran naar Istanboel regelde (CGVS, p. 6). Gelet op de kans die u liep om bij een controle op de luchthaven van Teheran in het kader van uw vertrek ondervraagd te worden over uw identiteit en reisdoel – het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis – mag verwacht worden dat u alle essentiële informatie over dit paspoort zonder enig probleem zou kunnen meedelen. Redelijkerwijs kan dan ook

verwacht worden dat uw reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens één van dergelijke controles door de mand te vallen, te minimaliseren. Het feit dat u blijkens uw verklaringen op het ogenblik van uw vertrek uit Iran actief werd gezocht door de Iraanse autoriteiten vormt in deze slechts een bijkomend argument om zo goed als mogelijk voorbereid te zijn. Dat de smokkelaar die u vergezelde duidelijk mensen kende op de luchthaven in Teheran en wist via welke gate hij u veilig door kon laten gaan, vormt geen voldoende verschoningsgrond voor uw gebrekkige kennis ter zake (CGVS, p. 6). Gezien de vele controles op de luchthaven bij vertrek uit Teheran mag verwacht worden dat u alle risico's op een veilige doorgang zoveel mogelijk zou beperkt hebben.

Dat u niet meer gegevens over het door u gebruikte Iraanse paspoort kan verstrekken, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden illegale reiswijze. Dat u daarenboven, luidens uw verklaringen, dit valse paspoort tijdens uw vlucht van Teheran naar Istanboel zou hebben verscheurd en bij aankomst in Istanboel de paspoortcontrole zou zijn gepasseerd met uw ander vals Frans paspoort, stemt op zich trouwens ook tot nadenken (CGVS, p.6). Door dit alles rijst sterk het vermoeden dat u mogelijks een vertrek met eigen paspoort uit Iran en zelfs een eerder vertrek uit Iran probeert te verhullen. Deze vaststelling ondermijnt tevens in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran, met name dat u er gezocht werd door de autoriteiten omwille van uw geloofsafval en bekering. Indien u immers met uw eigen paspoort bent vertrokken staat dit haaks op uw bewering op het ogenblik van uw vertrek door de Iraanse autoriteiten te zijn gezocht. Door geen enkel document van uw reis van Iran naar Turkije voor te leggen en tevens zeer vaag te blijven over het tijdstip van uw vertrek uit Iran, maakt u trouwens iedere controle van deze reisroute onmogelijk."

Verzoeker slaagt er niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Met de loutere herhaling en bevestiging van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen omtrent de bij zijn reis gebruikte paspoorten, omtrent de stress en omtrent de werkwijze en de connecties van de smokkelaar, doet verzoeker namelijk geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Het was gelet op deze vaststellingen geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij de datum van zijn zelfverklaarde vertrek uit Iran beter zou kunnen situeren in de tijd. De Raad treedt verweerder eveneens bij waar deze oordeelt dat het, gelet op de risico's om te worden onderworpen aan één van de veelvuldige identiteitscontroles op de luchthaven en op de mogelijkheid om er grondig te worden ondervraagd over zijn identiteit en zijn reisdocumenten, geenszins aannemelijk is dat verzoeker dermate onvoorbereid zijn reis zou hebben aangevat en niet de minste verdere duiding kon verschaffen aangaande de gegevens in het valse Iraanse paspoort dat hij bij zijn reis zou hebben gebruikt. Dat de smokkelaar hem geen informatie zou hebben meegedeeld om zelf buiten schot te blijven, mist in dit kader overigens iedere ernst. Net door op deze wijze te handelen, liep deze smokkelaar, die verzoeker vergezelde op de luchthaven, immers het risico om wegens verzoekers onwetendheid tegen de lamp te lopen. Hoe verzoeker met zijn algemene, ongefundeerde, niet nader uitgewerkte en niet-gestaafde bewering dat er vaak onregelmatige binnenkomsten uit Turkije zijn afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motieven, kan voorts niet worden ingezien. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

Gelet op het voorgaande, is genoegzaam aangetoond dat verzoeker relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben heeft achtergehouden en werd er op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing gelet op het voormelde met reden aangegeven dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen en het gebrek aan bewijzen inzake zijn vermeende reisweg naar België een ernstige negatieve indicatie vormen voor de geloofwaardigheid van de beweerdde omstandigheden van zijn vertrek en bijgevolg voor zijn zelfverklaarde nood aan internationale bescherming.

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van twee redenen. Ten eerste stelt hij vervolging te vrezen omwille van zijn illegale vertrek uit Iran. Ten tweede stelt hij vervolging te vrezen omwille van zijn bekering en de hieruit voortgesproten problemen.

Wat betreft de eerste reden waarom verzoeker stelt vervolging te vrezen, dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat uit de reeds sub 3.7. gedane vaststellingen blijkt dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij Iran daadwerkelijk illegaal zou hebben verlaten. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat hij daardoor problemen zou riskeren.

Hoe dan ook, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gemotiveerd wordt:

“Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat wie Iran illegaal verlaten heeft en voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, bij terugkeer enkel een geldboete kan verwacht worden. Het betalen van een kleine geldboete voor illegaal vertrek kan bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade.”

Integendeel vergenoegt verzoeker zich er in dit kader toe te wijzen op de tweede, door hem aangehaalde vrees, met name deze ingevolge zijn bekering. Bijgevolg worden de voormelde motieven geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

Met betrekking tot de tweede door verzoeker aangehaalde reden waarom hij vervolging stelt te vrezen, met name zijn voorgehouden bekering en de hieruit voortgesproten problemen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de Iraanse autoriteiten zich voor wat betreft christelijke bekeerlingen of geloofsafvalligen in de eerste plaats richten tot leiders en organisatoren van huiskerken of congregaties (voorgangers of pastors en kerkleiders), personen met een actieve bekeringsdrang en eventueel ook kerkgangers (indien hun huiskerk in de aandacht loopt). Personen die we zouden kunnen omschrijven als ‘gewone’ bekeerlingen zouden minder geïsoleerd worden. Het zou de autoriteiten er immers voornamelijk om te doen zijn de verspreiding van het christelijk geloof te stoppen dan wel elke geloofsafvallige en bekeerling te viseren. Het ontbreekt hen ook aan de middelen om dit laatste te bewerkstelligen. Deze door de autoriteiten geïsoleerde personen worden bovendien beschouwd als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Het is dan ook onder deze noemer van ‘misdrijven tegen de nationale veiligheid’ dat christelijke bekeerlingen meestal worden gearresteerd en vervolgd in Iran. Personen die hun christelijk geloof louter binnen de private sfeer beleven, zouden daarom niet direct geïsoleerd worden. Het uitdragen van het geloof in de vorm van deelname aan bijeenkomsten van huiskerken zou dan wel weer tot problemen kunnen leiden, in het bijzonder wanneer het om grote(re) congregaties gaat die actief nieuwe leden rekruteren. Als dusdanig is het op zich reeds verwonderlijk en bijgevolg weinig aannemelijk dat uzelf omwille van uw bekering onder de aandacht van de autoriteiten zou zijn gekomen. Luidens uw verklaring toonde u op het ogenblik van het overlijden van uw vriend A. (...) immers nog maar een zestal maanden actieve interesse in het christendom en beperkten uw christelijke activiteiten zich tijdens die periode ook tot privégesprekken met uw vrienden A. (...) en A. (...) en hiermee verbonden bijbel(zelf)studie. Op geen enkel ogenblik hield u zich in die periode bezig met het actief bekeren van andere personen of nam u tijdens deze periode deel aan bijeenkomsten van huiskerken. Dat de autoriteiten toch een actieve interesse in u zouden hebben gehad en bovendien wel tot twee keer toe bij u thuis zouden zijn langsgekomen, waarbij tevens belastend christelijk materiaal in beslag zou zijn genomen, stemt dan ook tot nadenken.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In tegendeel met wat hij ten onrechte beweert, wordt in de bestreden beslissing weldegelijk correct gesteld en terdege in rekening gebracht dat activiteiten in een huiskerk tot problemen kunnen leiden. Verzoeker gaat in het onderhavige verzoekschrift echter volledig voorbij aan de terechte vaststellingen dat hij blijkens zijn verklaringen nog maar zes maanden actieve interesse zou hebben vertoond in het christendom, dat zijn christelijke activiteiten zich daarbij beperkten tot privégesprekken met zijn twee vrienden en een bijbel(zelf)studie, dat hij zich op geen enkel ogenblik in die periode bezig hield met het actief bekeren van andere personen en dat hij tijdens deze periode evenmin deelnam aan bijeenkomsten van huiskerken. Gelet op deze verklaringen en de beschikbare informatie, oordeelt verweerder met recht dat het niet aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten een actieve interesse in verzoeker zouden hebben gehad, twee keer bij hem thuis zouden zijn langsgekomen en materiaal in beslag genomen zouden hebben.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"In de logica van de Iraanse autoriteiten zouden ze vervolgens bovendien kunnen overgegaan zijn tot rechtsvervolging in het kader van 'bedreiging van de nationale veiligheid'. U bleek evenwel niet op hoogte van enige verdere rechtsvervolging in Iran tegen u lopende. Opmerkelijk is ook dat u naliët een advocaat te consulteren om een antwoord op deze vraag te krijgen (CGVS, p.14). Uw verklaring in dit verband dat bekeerlingen in Iran niet officieel worden aangeklaagd en berecht, strookt overigens niet met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat christenen wel degelijk officieel aangeklaagd kunnen worden (CGVS, p. 14)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe zijn eerdere, ten overstaan van het CGVS afgelegde verklaringen te herhalen. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Het was gelet op het voorgaande geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij, zo de aangevoerde feiten en vrees zouden overeenstemmen met de werkelijkheid, een advocaat zou hebben gecontacteerd om na te gaan of hij al dan niet werd onderworpen aan rechtsvervolging.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Voorts dient hier gewezen te worden op enkele zeer ernstige incoherenties en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal. Zo legde u vooreerst weinig eenduidige verklaringen af over de inval van de autoriteiten bij de familie van A. (...) na diens overlijden. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat wanneer (Ettelaat van) Sepah drie weken na het overlijden van A. (...) bij zijn familie thuis langskwam, ze ook uw naam en deze van u vriend A. (...) vernoemde en jullie in verband brachten met de religieuze activiteiten van A. (...) (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal was u hierover veel minder duidelijk. Over dit bezoek van Ettelaat van Sepah gevraagd, repte u hierover aanvankelijk met geen woord (CGVS, p. 11). U vervolgens expliciet gevraagd of ook u vernoemd werd tijdens dit bezoek, antwoordde u eerst ontwijkend om vervolgens bij herhaling van deze vraag toch bevestigend te antwoorden (CGVS, 11). Hierover vervolgens doorgevraagd, gaf u te kennen dat u afleidend uit de woorden van A. (...) slechts het vermoeden heeft – en dus niet met zekerheid kan stellen - dat uw naam tijdens dit bezoek wel moet zijn vernoemd (CGVS, p. 12). Het afleggen van dergelijke weinig eenduidige verklaringen over toch een belangrijk aspect van uw relaas ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Het al dan niet vernoemen van uw naam duidt immers op een al dan niet actieve interesse van de Iraanse autoriteiten op dat ogenblik voor uw bekering. Bovendien kan bij dit alles de vraag gesteld worden waarom u deze kennis of vermoeden indachtig niet reeds na dit bezoek van Ettelaat van Sepah aan de familie van A. (...) onderdook. Er bestond immers een sterk vermoeden dat zijn dood door de autoriteiten was opgezet en rechtstreeks verband hield met zijn geloofsafval en christelijke activiteiten. Bovendien leefde u in de overtuiging dat bij het bezoek aan A. (...)’s woning door Ettelaat van Sepah ook uw naam werd vernoemd en zij derhalve van uw geloofsafval en bekering op de hoogte was (CGVS, p. 12)."

Dat verzoeker bij de DVZ aangaf dat zijn naam werd vernoemd, hierover bij het CGVS aanvankelijk zelf niet repte, vervolgens de vraag ontweek, daarna bevestigde dat zijn naam toch werd vernoemd en later zijn verklaringen afzwakte en aangaf dat dit slechts een vermoeden betrof, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Voor de voormelde incoherenties in zijn verklaringen, biedt verzoeker met zijn loutere herhaling van de laatste versie van deze verklaringen immers in het geheel geen verklaring. Indien verzoeker er werkelijk van overtuigd was dat zijn naam ook werd genoemd en de Iraanse autoriteiten bijgevolg van zijn geloofsafval en bekering op de hoogte waren, kon, in tegenstelling met wat verzoeker aangeeft, bovendien weldegelijk worden verwacht dat hij reeds eerder zou zijn ondergedoken in plaats van af te wachten tot zijn vermoeden ook daadwerkelijk bevestigd zou worden en hij zou worden onderworpen aan vervolging. Dit geldt nog des te meer gelet op de ernst van de feiten waarvan zijn jeugdvriend A. zopas slachtoffer zou zijn geworden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ook wat betreft de inval in uw woning tijdens uw verblijf in Iran strookten uw opeenvolgende verklaringen niet. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u er niet in slaagde deze huiszoeking voor de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk in de tijd te situeren. U situeerde deze toen ongeveer een maand na de inval van de Sepah bij de vader/ ouders van A. (...). Voor het Commissariaat-generaal stelde u echter dat deze inval plaatsvond op de verjaardag van uw echtgenote, met name op 26/3/1398. Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen. Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op het ogenblik van deze inval aan het werken was, terwijl u tijdens uw onderhoud voor het Commissariaat-generaal duidelijk ontkende toen aan het werken te zijn geweest (CGVS, p. 12). U stelde

ditmaal op het ogenblik van deze inval boodschappen aan het doen te zijn geweest voor de verjaardag van uw echtgenote (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met beide inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen, gaf u te kennen dat het hier in beide gevallen om een misverstand moet gaan (CGVS, p. 12 en 13). Deze uitleg is evenwel niet afdoende voor het gegeven dat uw verklaringen hierover op twee punten niet overeenstemmen, temeer uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan u werden voorgelezen in het Farsi en door u ter instemming werden ondertekend. Bovendien werd u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal duidelijk gevraagd hoe dit gesprek voor de dienst Vreemdelingenzaken verliep. U gaf toen aan dat dit goed ging buiten het feit dat u toen de inbeslagname van uw laptop was vergeten aanhalen (CGVS, p. 2). Het afleggen van dergelijke tegenstrijdige verklaringen zet uw algemene geloofwaardigheid uiteraard ook op de helling. Gelet op het belang van deze gebeurtenis voor uw persoon – dit gaf immers aanleiding tot uw vertrek uit Iran – mag verwacht worden dat u deze voor u zeer belangrijke feiten ten allen tijde duidelijk in de tijd kan situeren, temeer daar deze gebeurtenis zich voordeed op de verjaardag van uw echtgenote. Aangaande deze huiszoeking kan overigens nog gewezen worden op een andere belangrijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw echtgenote informeerde of ze toen iets gevonden hadden en zij hierop toen negatief antwoordde. Desalniettemin durfde u hierna niet naar huis terugkeren en dook u onder (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel te kennen voor de Dienst Vreemdelingenzaken vergeten aan te halen hebben dat uw laptop tijdens deze huiszoeking door de autoriteiten in beslag genomen werd (CGVS, p. 2). U voegde eraan toe dat hierop belastend materiaal – in casu mailverkeer met A. (...) over het christelijke geloof – stond (CGVS, p. 13). Rekening houdend met het feit dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat er tijdens deze huiszoeking niks werd gevonden, kan uw uitleg dat het hier om een vergetelheid zou gaan niet weerhouden worden. U heeft hiermee duidelijk getracht uw eerdere verklaringen met nieuwe feiten aan te dikken. Ook dit ondermijnt ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker slaagt er niet in om de voormelde motieven te ontkrachten. Indien de inval in zijn woning, zoals hij bij het CGVS aangaf, werkelijk had plaatsgevonden op de verjaardag van zijn echtgenote was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij dit ook bij de DVZ zo zou kunnen aangeven. Verzoeker bleek hiertoe echter niet in staat en kon deze gebeurtenis bijgevolg niet op coherente en consistente wijze situeren in de tijd. Dat verzoekers verklaringen omtrent zijn bezigheden op het moment van de inval niet tegenstrijdig zouden zijn, verduidelijkingen zouden betreffen en elkaar niet zouden uitsluiten, kan gelet op de duidelijke aard van en de aperte tegenstrijdigheid tussen de voormelde verklaringen verder bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker laat voorts weliswaar andermaal uitschijnen dat het niet vermelden bij de DVZ van het feit dat zijn laptop met bezwarend materiaal werd gevonden en in beslag genomen een vergetelheid zou betreffen, doch hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de vaststelling dat dit, in acht genomen dat hij bij de DVZ uitdrukkelijk ontkende dat er tijdens de huiszoeking iets werd gevonden, geheel niet kan overtuigen.

Dat verzoeker meermaals dermate incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over een dusdanig cruciaal element in zijn asielrelaas, laat niet toe aan dit relaas nog enig geloof te hechten.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven wordt nog verder ondermijnd doordat zich in zijn verklaringen bij de DVZ nog een andere, ernstige omissie voordoet en doordat hij bovendien uiterst vage verklaringen aflegde over de beweerde tweede inval in zijn woning. Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Verder dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw gesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de tweede inval van Ettelaat van Sepah bij u thuis. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen dat u vijf dagen na uw aankomst in België door uw echtgenote telefonisch op de hoogte werd gesteld over deze twee inval (CGVS, p. 5). Aangezien u verklaarde op 5 september 2019 in België te zijn aangekomen, mag bijgevolg verwacht worden dat u van deze feiten op de hoogte was toen u op 12 september 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord (CGVS, p. 5 en verklaring DVZ, vraag 31). Opmerkelijk is tevens uw gebrekkige kennis over het tijdstip van deze tweede inval. U geraakte niet verder dan dat dit vermoedelijk ergens tijdens uw reis van Iran naar België moet zijn gebeurd. Uw echtgenote zou u over de precieze datum van deze inval niet ingelicht hebben (CGVS, p. 5). Verwacht mag worden dat u ook deze gebeurtenis duidelijk in de tijd kan situeren, temeer u na uw aankomst hier in België herhaaldelijk contact had met uw echtgenote en u hiernaar duidelijk zou kunnen gepolst hebben, hetgeen u, luidens uw verklaringen, evenwel naliet te doen (CGVS, p. 5).”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

“De geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband worden nog verder ondermijnd door andere tekortkomingen. Zo dient te worden opgemerkt dat u het overlijden van A. (...) op geen enkele wijze kon onderbouwen met enig begin van bewijs. Nochtans beweerde u na het overlijden van A. (...) via A. (...) in contact te hebben gestaan met zijn familie die tot drie keer toe een poging zou hebben ondernomen om naar zijn (volgens hen verdachte) overlijden een onderzoek bij de rechtbank te laten instellen. Verwacht mag worden dat hiervan iets op papier staat. Bovendien is het ook opmerkelijk dat over zijn overlijden nergens bericht zou zijn. U gaf immers te kennen dat hij op het ogenblik van overlijden drie huiskerken leidde en reeds een lange voorgeschiedenis had van evangelisatie. Gezien de nauwe contacten tussen het netwerk van huiskerken in Iran en buitenlandse christelijke organisaties en gemeenschappen zou kunnen verwacht worden dat hierover zou bericht zijn.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas. Gezien aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker ook zijn beweerde bekering tot het christendom niet aannemelijk. Te dezen wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld:

“Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan de door u omwille van uw bekering beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van deze door u beweerde problemen, kan ook aan uw bekering tot christendom geen geloof gehecht worden. U gaf immers te kennen net door uw hernieuwde vriendschap met de persoon van A. (...), die u over het christelijk geloof sprak zich uiteindelijk tot het christendom bekeerd te hebben. Het ene vloeide immers voort uit het andere. Bovendien beperkten uw daaropvolgende christelijke activiteiten in Iran zich ook tot uw gesprekken met A. (...) en het verder uitdiepen van het geloof via bijbel(zelf)studie. U nam bijvoorbeeld nooit deel aan bijeenkomst van huiskerken. Ofschoon het commissariaat-generaal niet ontkend dat u wel enige beperkte kennis over de bijbel en het christendom bezit, dient te worden opgemerkt dat deze kennis door studie kan zijn verworven en op zich niets zegt over uw geloofsovertuiging. Luidens uw verklaringen beschikt u immers over een bijbel in het gesloten centrum waar u momenteel verblijft.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij wel enige kennis omtrent het christendom vertoonde, wordt in de bestreden beslissing namelijk niet betwist en betreft een element dat in deze beslissing reeds terdege in rekening werd gebracht. Omwille van de voormelde redenen, kan dit element op zich niet volstaan om verzoekers beweerde bekering aannemelijk te maken.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie kan voor het overige geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangevoerde en besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hem te worden ontzegd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT